

Мъжтърне

дата Хрелко. И зачака с буйна тревога и ~~настойство~~.

Защото търпението на Калояна бе стигнало вече към края си. Още малко и чашата щеше да прелее. Толкова години се готвеше за бърба. Кръвта му кипеше за дела, за подвиг, а той, буйният, неукротимият, трябваше да седи у дома си, като немощна жена, и да чака. Все да чака. През дългите самотни дни, разяден от тревоги и съмнения, през дългите безсънни нощи, измъчван от зли прокоби.

И той усещаше как в него се набират страшни, могъщи сили, които дирят само един знак, за да избухнат в грозна, разрушителна стихия.

Той стискаше зъби и чакаше. А складовете с оръжие пръскаха от изобилие на стрели, лъкове, саби, щитове, мечове...

Изкусни технитари, под негово ръководство, бяха приготвили страшни, невиджани и нечувани до тогава обсадни машини.

Хамбари, къпове, ями бяха препълнени до горе с храни.

Всичко бе готово за решителната бран. Защото битката при Варна, войната със сърбети, бяха само подготвителни удари. Калоян бленуваше за една решителна среща между главни сили. За велика битка, в която би могъл да развихри всичкото си бранно изкуство.

И той стискаше зъби и чакаше само един знак.

Чакаше вести от папата, от Венгрия, от латините... Лицето му бе измършавяло, очите му хлътнаха. Стана зъл и раздражителен. Често избухваше в припадъци от ярост. В такива дни нито Целгуба, нито Елена, нито Иоан смееха да го заговорят.

В началото на март пратениците до латините се върнаха.

Когато Калоян научи, че пътниците минали моста при водениците, страшно вълнение го скърши и като се метна на белия си кон,

той ~~изтича~~ *изпъчи* като ~~свекъвица~~ *Мъжтърне* насреща им. Намери ги при градските порти.